USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **J. H.,** zastoupená Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2010, č. j. 1 Cad 125/2009 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně podala dne 2. 11. 2009 žalobu proti rozhodnutí, které jí bylo doručeno dne 16. 9. 2009. Městský soud žalobu žalobkyně odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky řízení, neboť sdělení posudkové komise Pražské správy sociálního zabezpečení (PSSZ) není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Proti tomuto usnesení městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž uvedla, že se domnívá, že je dostatečně nemocná, aby dostávala plný invalidní důchod.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval včasnost podání kasační stížnosti.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Z § 40

odst. 4 s. ř. s. dále vyplývá, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Zdejší soud v minulosti odkázal na judikaturu soudů rozhodujících v občanském soudním řízení, které za orgán, který má povinnost podání doručit, považují jen orgány státu mající právními předpisy uloženou povinnost zajistit odeslání zásilky osob, které se samy o to nemohou postarat, jako kupříkladu správu věznice pro osoby ve výkonu trestu nebo vazby (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2009, č. j. 4 Ads 116/2009 - 43, publikovaný pod č. 2013/2010 Sb. NSS).

Usnesení městského soudu bylo stěžovatelce doručeno dne 17. 2. 2010, lhůta pro podání kasační stížnosti uplynula 3. 3. 2010. V usnesení byla stěžovatelka poučena o tom, že kasační stížnost se podává prostřednictvím městského soudu. Stěžovatelka však kasační stížnost podala dne 3. 3. 2010 žalované, která podání stěžovatelky postoupila dne 17. 3. 2010 poštovní přepravě a adresovala městskému soudu.

Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že kasační stížnost by byla podána včas, pokud by byla v dvoutýdenní lhůtě podána městskému soudu, Nejvyššímu správnímu soudu, nebo zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, držitele zvláštní poštovní licence či předána orgánu, který má povinnost ji doručit. Orgánem, který má povinnost písemnost doručit, však v projednávané věci podle výše uvedeného výkladu § 40 odst. 4 s. ř. s. není žalovaná.

Kasační stížnost by byla rovněž podána včas, pokud by žalovaná ve lhůtě pro podání kasační stížnosti předala podání stěžovatelky k poštovní přepravě a adresovala je městskému soudu či Nejvyššímu správnímu soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 51/2007 - 69, publikované pod č. 1790/2009 Sb. NSS). Nicméně žalované byla kasační stížnost v daném případě doručena v poslední den lhůty pro podání kasační stížnosti, a sama žalovaná postoupila toto podání městskému soudu teprve dva týdny poté.

Nejvyšší správní soud proto shledal, že kasační stížnost byla podána opožděně a odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že posouzení zdravotního stavu v rámci kontrolní lékařské prohlídky provedené na podnět žalované, proti němuž stěžovatelka podala žalobu, by podléhalo soudnímu přezkumu jen při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí žalované o důchodu (§ 89 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Takové rozhodnutí ve věci stěžovatelky vydáno nebylo a městský soud tedy nepochybil, když žalobu stěžovatelky odmítl. Případné zhoršení zdravotního stavu a z toho vyplývající skutečnosti rozhodné pro posouzení poklesu pracovní schopnosti může stěžovatelka řešit pouze na základě nové žádosti o invalidní důchod.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti právním zástupcem ustanoven advokát. Hotové výdaje zástupce a odměna za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Zástupkyni stěžovatelky se přes její snahu nepodařilo zjistit stanovisko stěžovatelky k informacím o probíhajícím řízení a vzhledem k nedostatečné spolupráci stěžovatelky nevykonala žádný úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Z toho důvodu neuplatňovala zástupkyně odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování stěžovatelky a vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud odměnu zástupkyni stěžovatelky nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu